

птичето, — защо ти е жилата тревичка?

— Да си закърпя гнѣздото.

— Донеси я тука, а пъкъ ти ще си намѣришъ друга.

Птичето донесе тревичката.

— Ха, сега какиното, свържи съ тревичката моята задна лапичка и задното краче на този хубавъ господинъ. Вържи здраво!

Птичето имъ свърза краката толкова здраво, колкото може да върже едно птиче. Но щомъ си отлетѣ, ето че надъ градината размаха криле единъ огроменъ щъркелъ.

— Щъркелътъ иде, — ревна жабата и слѣпишката се втурна къмъ брѣга. Повлѣче следъ себе си и вързания плъхъ. Цамбукна въ водата, гмурна се къмъ подмола и се скри подъ единъ подводенъ камъкъ. Плъ-

хътъ се удави, преди да извика: помощъ!

Подиръ малко, когато щъркелътъ замина, жабата раздвижи лопаткитѣ си и се дигна нагоре. Удавениятъ плъхъ плувна надъ водата. Тъкмо въ туй време пристигна единъ гладенъ гарванъ и си рече:

— Тъкмо за мене ядене!

И като се стрелна къмъ водата, той клъвна стрѣвно плъха и го понесе нагоре. Вързаната жаба увисна надолу съ главата и ревна:

— Олеле, майчице, отидохъ! Коахъ! Коахъ!

Щъркелътъ, който бѣше кацналъ надъ воденицата и търсѣше гущери, изви око, погледна гарвана и въздъхна:

— Ето кое се казва да пронижешъ съ една стрела два заяка!

А. Каралийчевъ

ГОРА И БАБА

Срѣдъ горица заснѣжена,
седна баба уморена.

Нито ясно слънце грѣе,
нито пойна птичка пѣе:

— Що си, горо, запусѣла?

Що си бѣла побѣлѣла?

Що си безъ трева, тревѣца,
и безъ птички и дечица?...

Нѣмашъ, горо, млади дружки,
нито сини теменужки,
нито шарено игличе,
нито папратъ и кокиче,
ни рогати бубулечки
по осойни и пжтечки.

— Бабко, стара, остарѣла,
нищо че съмъ запусѣла,
нѣмамъ си трева тревичка,
нито цвѣте, нито птичка,
ни юнаци
съсъ калпази,
ни поляни
съсъ мецани,
ни пжтечки
съ бубулечки.

До-ще пролѣтъ надъ земята,
ще листятъ у менъ листата,
ще горятъ поля засмѣни,
свѣтли, росни и зелени...

И. Стубель